

8467

~~1318~~

FEHÉR KÖNYV

IRJA

Bródy Sándor

BUDAPESTEN
AZ IRÓ KIADÁSA

~~D. 577~~
8487

FEHER KONYV

1916 november.

Tisza a kihült házban.

Beszélgetés a Nagy Keresővel.

Egy csirke meg egy asszony.

A szerető.

Az előleg.

Magyar Színház- és Filmművészeti Akadémia
TUDOMÁNYOS OSZTÁLY A fekete macska.

Egy szindarab története.

—
LYON LEA.

Regényes színjáték
három fölvonásban.

Színháztudományi Intézet
könyvtára 1961. sz. 8467

Pallas részvénytársaság nyomdája Budapesten.

A SZERETŐ. Repül a gépkocsi fent az ország útján, a Mátra völgyében. Fialat fák, mint bálozó lányok, mind fehérben. Ilyen május talán nem is volt még soha, a fa és a rét, a hegy és a lanka, mind az asszonyoké és gyereklányok födetlen vállán csillog a fegyver: a kapa. És a merre rohan velem a szürke gép: Mária havát munkával ünneplik piros kendős, sárga fejkendős, fekete kendős, sokszoknyájú lények, a földnek hajolva, az arcuk nem is látszik. Férfi sehol, bánat semerre, ének mindenütt, amíg békés kis tornyokban megcsendül az esti harangszó. Rohannak haza, nem enni, levelet várni. Éppen hogy a kocsi alá nem futnak.

— Álljon meg, megálljon! — kiáltják felénk a piros szoknyások, nem szíves, inkább csufolódó hangon.

Megállunk, megkérdem:

— Mi kéne, ha vóna?

— Vigyen el az uramhoz Galicziába! — kiáltja az egyik.

— Hát neked?

— Vigyen el az uramhoz Szerbiába! — mondja a másik.

— No jó, üljetek föl, elviszlek benneteket — a falutokig!

Felkapaszkodtak, a mennyi tudott, több mint amennyi fért. Nevettek, tréfáltak, csufolták a gépet, azt, aki vezette, azt, akié volt és azt is, aki őket ime jószívvel és becsületes szándékkal fölvette. Pedig egy se volt közöttük, aki nem lett volna szép, ebben az ő havukban minden parasztnő szép, az arczuk aranybarna, a lábuk aranybarna és a jóillatú földnek vidám szerelmétől tüzesebb a szemük is.

Azonban mind asszonyok voltak, akik fölkapaszkodtak. A lányok szégyelték magukat és büszkéek is erre, mint a pávák, mentek szélről a mesgyéken, de ők is föl-fölkiabáltak:

— Hé, nagyságos úr, hó! Engem is vigyen el a szeretőmhöz, Muszkaországba!

— Engem is ahhoz, abba az átkozott Bukovinába!

Egy leány lassabban ment, mint a többi, egy pár lépésnyire el is maradt tőlük. De ez is fölszólt, csendesen, nyugodtan:

— Hé, nagyságos úr, hó! Engem is vigyen el a szeretőmhöz a másvilágra!